

Tiden derfor var inde til at faa en Forandring. Nu kommer Tingets Flertal og byder et Forslag, som afhjælper de Mangler, og saa mener jeg, at dersom den ærede Minister ikke kunde faa andet, maatte han være interesseret i at faa det. Ganske vist kunne vi sige: vi maa alle bøje os for Loven, og jeg som Minister, kan den ærede Minister sige, maa henvisse Sagen til Domstolenes Afgørelse, Loven maa vi bøje os for, indtil vi faa en bedre — men det forekommer mig, at det er at slippe lovlig let fra Ansvar. Dersom Forholdet var saaledes, at Ministeren ikke kunde faa noget andet, saa maatte han tage under Overvejelse, om han vilde paa-tage sig Ansvar ved en saadan Lovgivning, men dersom der er Mulighed for at faa noget andet, der kan afhjælpe det værste, selv om det i øvrigt ikke tilfreds-stiller de Fordringer, som Ministeren stiller til et saadant Forslag, saa forekommer det mig, at Ministeren maatte ogsaa være interesseret i at faa et saadant Forslag. Jeg kunde derfor tænke mig, at Ministeren gik ned i Folketinget og sagde saaledes: Jeg er kommen i en betydelig Forlegen-hed, som jeg vil bede det høje Ting hjælpe mig ud af. Jeg har tidligere skildret, hvori denne Vanskelighed bestaar, og jeg kan ikke komme igennem med det For-slag til at afhjælpe Vanskelighederne, som jeg har stillet. Jeg synes selv bedst om dette Forslag, jeg ved, at det høje Ting gør det ogsaa, men jeg kan ikke føre det igennem i Landstinget, Flertallet der er imod det. Der er i Landstinget flere, som i og for sig ere afgjort imod borgerligt Ægteskab, og der er andre Medlemmer, som mene, at borgerligt Ægteskab er Befolkningen ikke moden til at tage imod, den vil føle sig stødt tilbage derfra, og at det ikke vil være rigtig at støde al Ægte-skabsstiftelse for Fremtiden ud af Kirken. Jeg kunde tænke mig, at den ærede Mini-ster anmodede om Folketingets Bistand, og jeg er tilbøjelig til at tro, at han ogsaa vilde faa den. Det er det, jeg har sigtet til. Jeg tvivler ikke om, at den ærede Minister ogsaa har betydelig Ind-flydelse her i Tinget, men er der en saa-dan Vanskelighed, som man ikke kan slippe ud af, henvender man sig dog naturligvis til det Ting, som man staar nærmest, og

hvor man maa antages at have størst Ind-flydelse. — Jeg kan ikke indse, at de Vanskeligheder, der opstaa, hvis Flertallets Forslag gennemføres, kunne blive af nogen skæbne-svanger Betydning. Jeg tror ikke, at der bliver saa mange Tilfælde, hvor en Præst vil være henvist til at afvise en Mand, der kommer for at blive kirkelig viet. Naar Folk som Mureren og den Slags kende Loven og vide, at de kunne risikere at blive afviste, saa komme de ikke, i Al-mindelighed vil der kun komme dem, om hvis Berettigelse til at blive kirkeligt viede, der ikke kan være nogen Tvivl, og det er jo heldigvis de allerfleste. Og Ministeren vil, naar han har en Bemyndigelse som denne, ikke komme i den Vanskelighed, at han efter en eventuel Dom vil kunne komme til at afskedige Præsten, fordi Præsten holder fast ved sit Standpunkt og ikke vil handle mod sin Samvittighed. — Men den ærede Minister mener jo, at Folketinget ikke vil vedtage Flertallets Ændringsforslag, og at der altsaa ikke er Haab om, at Loven kan komme i denne Skikkelse. Derimod nærer Ministeren Haab om, at man ved en fortsat Forhand-ling kunde komme til en Forstaaelse, og, som jeg tidligere har udtalt, kan jeg kun udtale som mit Ønske, at det maa kunne naas. Jeg mener ikke, at man fra nogen Side, hverken fra Menighedens, Befolk-ningens eller fra Ministerens Side, kan være tjent med at gaa videre med de Til-stande, som vi nu have, og jeg mener, at det er en daarlig Trøst at sige: Ja, nu have vi forsøgt det, men det lykkedes os ikke at blive enige, fordi hver holdt paa sit. Efter min Mening maa der kunne stilles den Fordring til Rigsdagens Med-lemmer, at de, naar de se, hvor fordærvelig Tilstanden er, komme hinanden saa meget i Møde, at vi, inden vi skilles, kunne komme til et Resultat, som kan afhjælpe de værste Mangler.

Ordføreren (Breinholt): Jeg maa aller-først forudskikke en Undskyldning for, at det neppe vil kunne lykkes mig at fatte mig saa kort, som jeg selv kunde ønske, og som jeg er overbevist om, at de ærede Medlemmer ikke mindre ønske, men da ret mange alvorlige Kristne i Landet se hen til den Behandling, der nu foregaar af